

Pécsi Ítéltábla

Pf.V.20.552/2012/12. szám

A Pécsi Ítéltábla a dr. Molnár Péter ügyvéd által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. V.jogtanácsos által képviselt alperes neve (címe) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében - amely perbe az alperes pernyertessége érdekében a dr. Hadnagy Emese ügyvéd által képviselt Alperesi beavatkozó (címe) beavatkozott - a Pécsi Törvényszék 2012. július 9. napján kelt 11.P.20.328/2011/35. számú ítélete ellen a felperes által 37. és az alperes által 38. és Pf.3. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

ítéletet:

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében részben, az alábbiak szerint változtatja meg:

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül a 2010. július 1-től 2013. június 30-ig terjedő időszakra 1.953.148 (egymillió-kilencszázötvenháromezer-száznegyvennyolc) forint lejárt jövedelempótló kártérítési járadékot.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 2013. július 1-től 2014. december 31-ig havonta előre, minden hónap 10. napjáig havi 90.568 (kilencvenezer-ötszázhatvannyolc) forint, míg 2015. január 1-től havi 123.118 (százhuszonháromezer-száztizennyolc) forint folyamatos jövedelempótló kártérítési járadékot.

A keresetet ezen felüli részében tekinti elutasítottnak.

Az alperest terhelő, a Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására fizetendő állam által előlegezett szakértői költséget 303.267 (háromszázháromezer-kettőszázhatvanhét) forintra felemeli.

Az alperest terhelő, a felperesnek fizetendő elsőfokú eljárásban felmerült perköltség összegét 329.500 (háromszázhuszonkilencezer-ötszáz) forintra felemeli.

Kötelezi a felperest, hogy fizessen meg az államnak - az illetékes adóhatóság felhívására - 108.000 (száznyolcezer) forint le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket, ezt meghaladóan a le nem rótt fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

Kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 15 napon belül 47.600 (negyvenhétezer-hatszáz) forint másodfokú eljárásban felmerült perköltséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a felperes P. 2009. április 19-én közúti balesetet szenvedett. A balesetet követően a felperes neve nála jobb radius típusos darabos jellegű ferde törését diagnosztizálták, jobb karját begipszelték, majd 2009. április 27-én megműtötték. A műtét során felhelyezett támasztólemezt rögzítő két csavar a radiocarpalis ízületbe került, amely az ízület mozgását nagy mértékben akadályozta. A műtétet követően a felperes észlelte, hogy ujjai duzzadtak, jobb keze a singcsont felé hajlott és a kisujján, valamint a gyűrűsujján érzéskiesés jelentkezett, ugyanakkor a többi ujját sem tudta mozgatni. A felperest panaszainak rögzítése mellett 2009. április 29-én otthonába bocsátották, majd a 2009. május 7-ei varratszedéskor már érzéskiesést dokumentáltak. 2009. június 23-án a traumatológiai ambulancián kontrollon, majd 2009. július 1-jén az orthopédián jelentkezett, ahol a felperesnél Sudeck-syndromát diagnosztizáltak. A 2009. augusztus 12-ei kontrollon a felperes változatlan panaszokkal jelentkezett, 2009. szeptember 15-17-ig traumatológiai kórházi ellátásban részesült és újabb műtéten esett át, majd 2009. november 19-én ismételten megműtötték. E műtétek során a felperes karjába a korábbi műtét során felhelyezett lemezt eltávolították, egy másik lemezt helyzetek fel, valamint az ulnaris ideget szabadították ki a hegől.

A felperes a fenti műtéteket követően kialakult jobb kezét érintő mozgáskorlátozottsága miatt nem tud dolgozni, jobb kezének szorítóereje csökkent, mozgása beszűkült, a jobb kezének kisujjánál és a gyűrűsujjánál érzéskiesés jelentkezett, nem tudja az ujjait megfelelően hajlítani, fogni, szorítani, erőt kifejteni. Hosszú ujjainak terpesztése gyenge, a V. ujj zárása aktívan nem kivihető, a VIII., X. ujján teljes érzéskiesés tapasztalható, csakúgy mint az alkar ulnaris részén. A hiányzó mozgásokat vállból végzi. E mozgáskorlátozottság a felperest háztartási munkájában és az autóvezetésben is korlátozza. Mozgáskorlátozottsága és sérült végtagja miatt a felperes lelki hátrányokat is szenvedett, depresszív és szorongásos tünetek jelentkeztek nála, amelyet a munkahelyének elvesztése és férjének betegsége tovább súlyosbított.

A felperes a táppénzes idejének kimerítését követően rokkantsági nyugdíjaztatása iránti kérelmet terjesztett elő. A Ny. a 2010. június 7-én kelt határozatával igényét elutasította, megállapítva, hogy össz-szervezeti egészségkárosodásának mértéke 40%, amelynek oka a kar törésének következményei, a nervus ulnaris károsodása, a Sudeck atrophia, valamint hepatomegalia diffúz májlaesioval. A N. Bizottsága 2012. február 20-án a felperes össz-szervezeti egészségkárosodását 47%-ban állapította meg azzal, hogy abból 25% neurológiai, 18% mozgásszervi, 10% légzőszervi és 5% pszichiátriai károsodás.

A felperes részére a Kormányhivatal Munkaügyi Központjának Kirendeltsége és Szolgáltató Központja 2010. november 9-étől 2011. november 9-ig bruttó 613.870 forint álláskeresői járadékot folyósított, majd a Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága a 22-14-467/2011/0013. számú határozatával 2011. december 5-től 2011. december 31-ig havi 27.000 forint rendszeres szociális járadékot, 2012. január 1-től 36 hónapra havi 32.550 forint rehabilitációs ellátást állapított meg.

A felperes 1997. szeptember 5-étől állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperesnél, annak radiológiai klinikáján dolgozott röntgenasszisztensként. A felperes a műtétet követően kialakult egészségi állapotában tanult foglalkozását nem képes elvégezni, ha olyan munkahelyen dolgozik, ahol röntgenkasszétákat kell a beteg alá tenni és a kéz aktív használatára szüksége van, s a hétköznapi tevékenységében, a háztartásban is segítségre szorul a munka elvégzéséhez.

A felperes munkaviszonya az alperessel 2010. június 30-án közös megegyezéssel csoportos létszámleépítés keretében szűnt meg, ekkor a felperes 8 havi végkielégítésben részesült.

A felperes módosított keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a testi épséghez, egészséghez fűződő személyiségi jogát. Kérte az alperes kötelezését 3.500.000 forint nem vagyoni kártérítés, utazási és gyógyszerköltség címén 210.956 forint vagyoni kártérítés, valamint 2010. július 1-től havi 151.056 forint jövedelempótló kártérítési járadék lejárt és folyamatos összegének, és a lejárt összegek után a törvényes mértékű késedelmi kamatnak a megfizetésére kötelezni az alperest.

Az alperes és a beavatkozó a kereset elutasítását kérték.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes testi épséghez és egészséghez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy a 2009. április 27-én végzett műtétet követően készült röntgenfelvételeken látható szövődmény ellenére nem végzett haladéktalanul újabb műtétet, emiatt a felperesnél a Sudeck-syndroma korábban lépett fel, illetve fokozódott. Kötelezte az alperest, hogy fizessen meg a felperesnek 3.500.000 forint nem vagyoni kártérítést és annak 2009. április 27-től a kifizetésig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát, valamint 210.956 forint vagyoni kártérítést és annak 2010. március 12-től a kifizetés napjáig járó törvényes mértékű késedelmi kamatát. Ezt meghaladóan - a jövedelempótló kártérítési járadék tekintetében - a keresetet elutasította. Kötelezte az alperest 216.159 forint állam által előlegezett költség, és a felperes javára 276.181 forint elsőfokú perköltség megfizetésére. A beavatkozót 75.000 forint elsőfokú perköltség megfizetésére kötelezte a felperes javára.

Az elsőfokú bíróság a felperes vagyoni kártérítési igényei közül az utazási és gyógyszerköltség tekintetében előterjesztett kereseti kérelmet, valamint a nem vagyoni kártérítés iránti kereseti kérelmet maradéktalanul teljesítette. A nem vagyoni kártérítés mértékének meghatározása során a károkozás idején fennállt ár- és értékviszonyokból indult ki és a felperest ért nem vagyoni hátrányok körében figyelembe vette azt is, hogy a felperes javára a jövedelempótló kártérítési járadékot nem tudta megítélni.

A jövedelempótló kártérítési járadék iránt előterjesztett kereseti kérelmet azért utasította el, mert a perben a felperes nem bizonyította, hogy közalkalmazotti jogviszonyának megszűnése az alperesi felróható beavatkozásból eredő munkaképtelensége miatt következett be.

Az ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést. Kérte, hogy a másodfokú bíróság az ítéletet részben változtassa meg, és a jövedelempótló kártérítési járadék iránti kereseti kérelemnek adjon helyt. A fellebbezésében előadta, hogy közalkalmazotti jogviszonyának megszüntetésére kizárólag azért kényszerült, mert megváltozott egészségi állapota miatt a munkáját már nem tudta és nem tudja ellátni. A másodfokú eljárásban a bizonyítandó tényekre történt kioktatását követően hivatkozott arra is, hogy munkaviszonyának megszűnését követően a munkaügyi központnál álláskeresőként regisztrálták, munkavállalása céljából megjelenési és együttműködési kötelezettségének eleget tett. Csatolta ennek okirati bizonyítékait, illetőleg előadta azt is, hogy a munkaügyi központ segítségével kívül saját maga is próbált elhelyezkedni, ez azonban a káreseményből eredő mozgáskorlátozottsága miatt nem vezetett sikerre.

Az alperes fellebbezésében az elsőfokú bíróság ítéletének részbeni megváltoztatását és a felperes javára megítélt nem vagyoni kártérítés összegének 2.000.000 forintra történő leszállítását kérte, hivatkozva arra, hogy a felperesnek az alperesi magatartással okozati összefüggésben kialakult mozgáskorlátozottsága nem zárja ki a háztartási munkák elvégzését, a szabadidős tevékenységek folytatását, illetőleg a gépjárművezetést

sem, a felperesnek csupán bizonyos, korábban kialakult, megszokottá vált tevékenységeken kell változtatnia annak érdekében, hogy e tevékenységeket elvégezhesse, így egészségkárosodása miatt a felperes nem kényszerül minden téren korábbi életének feladására. Hivatkozott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a felperest ért lelki hátrányoknak túlzott jelentőséget tulajdonított, valótlanul rögzítette az elsőfokú ítélet, hogy a felperes az alperesi beavatkozást megelőzően mentálisan egészséges volt. Utalt arra is, hogy az elsőfokú bíróság tévesen értékelte a felperes munkahelyének megszűnése miatti jövedelemkiesést a nem vagyoni hátrányok körében.

A felperes fellebbezése nagyobb részen megalapozott, az alperes fellebbezése nem megalapozott.

A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást az elsőfokú eljárás adatai alapján az alábbiakkal egészíti ki illetve pontosítja:

A felperes össz-egészségállapot károsodása 40%-os, a sérült végtagot érintő munkaképesség-csökkenés - tekintettel arra, hogy a felperesnek ez a domináns keze és munkavégzéséhez finom, összehangolt mozgás szükséges a kézen - a végtagot érintően 60%-os, állapotában rosszabbodás nem várható, de kevés remény van a javulásra is. Az ulnaris ideg sérülését illetően teljes a kiesés, ott változás nem várható. (16.sz. szakértői vélemény 10. oldal).

A felperesnek a káreseményt megelőző egy évben elért havi átlagkeresete 151.065 forint volt (24/F/1.sz. irat).

A felperest a Munkaügyi Központ ... Kirendeltség és Szolgáltató Központ álláskeresőként 2009. november 9. napján vette nyilvántartásba. A felperes ugyanezen a napon álláskeresői megállapodást kötött a Munkaügyi Központ ... Kirendeltségével, amelyben vállalta, hogy munkahelyet önállóan is keres, és annak eredményéről a kirendeltséget jelentkezése alkalmával tájékoztatja. A megállapodás keretében a felperes vállalta, hogy elfogadja a számára felajánlott megfelelő munkahelyet, valamint a térítési kötelezettséggel nem járó képzési lehetőséget és figyelemmel kíséri akirendeltség és szolgáltató központ állásajánlatait, valamint átképzést is vállalt, továbbá azt, hogy az álláskeresői tanácsadáson megjelenik. E kötelezettségét a felperes az előírt időpontokban teljesítette, mindez idáig azonban nem sikerült munkát vállalnia.

A felperes 2010. november 9. napjától 2011. november 8. napjáig összesen bruttó 779.619 forint álláskeresői járadékban, illetve álláskeresői segélyben részesült.

Az így kiegészített, egyébként helyesen megállapított tényállás alapján az elsőfokú bíróság által levont jogi következtetésekkel a másodfokú bíróság részben, az alábbiak szerint értett egyet:

Az alperes fellebbezése a felperes részére megítélt nem vagyoni kártérítés jogalapját nem, csak összecsúszását támadta.

A nem vagyoni károsodás vagyoni mércével mérve mérhetetlen, így a polgári jogi védelem módja - a kártérítés - a sérelemhez képest valójában inadekvát. A nem vagyoni károknak pénzbeli egyenértékű voltaképpen nincs, így azok szoros értelemben vett megtérítéséről nem is lehet szó. A pénzbeli kártérítésnek a nem vagyoni károknál az a funkciója, hogy az elszenvedett sérelem hozzávetőleges kiegyensúlyozásáról olyan vagyoni szolgáltatás nyújtásával gondoskodjék, amely az elszenvedett sérelemért körülbelül egyenértékű, másnemű előnyt nyújt. A bíróságnak a nem vagyoni kártérítés összegének meghatározásánál arra kell törekednie, hogy a károkozás idején fennálló értékviszonyoknak megfelelő, olyan mértékű pénzbeli

ellentételezést állapítson meg, amely alkalmas a károsult által elszenvedett károsodás megközelítő kompenzálására.

Annyiban egyetértett a másodfokú bíróság az alperes fellebbezésében írtakkal, hogy tévesen értékelte az elsőfokú bíróság a felperest ért nem vagyoni hátrányok körében az a felperes jövedelemveszteségét, amely bizonyítottsága esetén, mint vagyoni kár jövedelempótló kártérítési járadék alapjául szolgálhat, ezért az elsőfokú ítélet indokolásának erre vonatkozó részét a másodfokú bíróság mellőzi. Ezzel együtt azonban a másodfokú bíróság álláspontja szerint a káresemény bekövetkeztekor fennállt ár- és értékviszonyokra, a hasonló ügyekben megítélt nem vagyoni kártérítések összegeire, és a felperest ért, az elsőfokú bíróság által egyebekben helyesen és kellő súllyal figyelembe vett nem vagyoni hátrányokra figyelemmel az elsőfokú bíróság által megítélt nem vagyoni kártérítés összege nem eltúlzott, ezért annak leszállítására a másodfokú bíróság nem látott indokot.

A felperes fellebbezésével összefüggésben a másodfokú bíróság nem értett egyet az elsőfokú ítéletnek a jövedelempótló kártérítési járadék elutasítására vonatkozó indokaival.

A Ptk.356.§ (1) bekezdése értelmében akinek munkaképessége baleset folytán csökkent, akkor követelhet járadékot, ha a baleset utáni keresete (jövedelme) a baleset előtti keresetét - csak neki fel nem róható okból - nem éri el.

Kártérítésként járadék megállapításának abban az esetben van helye, ha a károsultnak károkozás folytán folyamatosan, időről-időre kára merül föl, és így a kár összege nem határozható meg előre egy összegben.

A baleseti járadék tehát a kártérítésként megítélt járadék egyik - legtipikusabb - esete. A Ptk.356.§ (1) bekezdése a baleseti járadék fizetésének jogalapját határozza meg.

Baleseti járadék az alábbi feltételek együttes megléte esetén állapítható meg:

- a károsult a baleset folytán munkaképtelenné vált vagy munkaképessége csökkent,
- a baleset utáni keresete (jövedelme) a baleset előtti keresetét nem éri el,
- a keresetveszteség (jövedelemveszteség) oka nem róható fel a károsultnak.

A károsult javára a munkaképesség-csökkenést avagy a munkaképtelenné válást tehát akkor kell figyelembe venni, ha az a balesetből ered.

A járadék megítélésének további feltétele, hogy a károsultat neki fel nem róható okból keresetveszteség (jövedelemveszteség) érje. A károsult ugyanis a kárenyhítési kötelezettsége révén köteles mindent megtenni, ami az adott helyzetben általában elvárható, hogy a megmaradó munkaerejét hasznosítsa. Abban az esetben azonban, ha önhibáján kívül nem tud elhelyezkedni a megmaradó munkaerejének megfelelő munkakörben a saját lakóhelyén vagy annak közelében, ezt a körülményt nem lehet a károsult hátrányára értékelni.

Tévesen utasította el az elsőfokú bíróság a felperes jövedelempótló kártérítési járadék iránti keresetét azzal az indokkal, hogy a felperes bizonyítási kötelezettsége ellenére a perben nem bizonyította, hogy közalkalmazotti jogviszonya az alperesi károkozó beavatkozásból illetőleg a balesetből eredő munkaképtelensége miatt következett be.

A felperesnek jövedelempótló kártérítési járadék iránti keresete megalapozottságához a baleseti járadék fent említett együttes feltételeinek meglétét kellett bizonyítania.

I. A felperes baleseti eredetű munkaképesség csökkenését az elsőfokú eljárásban beszerzett igazságügyi orvosszakértői vélemény egyértelműen alátámasztotta, annak mértékét az összes egészségállapot károsodás (ÖEK) tekintetében 40%-ban, a sérült végtagot érintő munkaképesség csökkenés tekintetében pedig - figyelemmel arra, hogy a felperesnek a sérült végtagja a domináns keze, illetve, hogy munkavégzéséhez finom, összehangolt mozgás szükséges a kézen - 60%-ban véleményezte. Megállapította a szakvélemény azt is, hogy állapotában rosszabbodás nem várható, de kevés esély van az állapot lényeges javulására is. Rögzítette a szakértő, hogy a felperes tanult foglalkozását amennyiben olyan munkahelyen dolgozik, ahol röntgenkazzetákat kell a beteg alá betenni és a kéz aktív használatára szükség van, ellátni nem tudja, a hétköznapi tevékenységében és a háztartásban is segítségre szorul a munka elvégzéséhez.

A Kormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága kezdeményezésére aszakértői bizottságának I. fokú szakvéleménye 2012- január 1-től a felperes részegészségkárosodását a neurológiai károsodás tekintetében 25%-ban, a mozgásszervi károsodást 18%-ban, a pszichés károsodást 5%-ban, a kombinált érték alapján számított össz-szervezeti egészségkárosodását 47%-ban véleményezte.

A szakértői bizottság a mozgásszervi és neurológiai károsodás leírása körében rögzítette, hogy a szakértés kapcsán műszeres vizsgálattal kimutatható volt, hogy az ideget ért tompa traumák következtében a felperesnél végleges működéskiesés alakult ki, a jobb kéz szorítóereje csökkent, a mozgások a szakvéleményben részletezettek szerint jelentősen korlátozottak, vagy egyáltalán nem kivitelezhetők, mind aktívan, mind passzívan fájdalmasak, az ujjak terpesztése, zárása a szakvéleményben részletezettek szerint gyenge vagy nem kivitelezhető, az alkar ulnaris részén és a kéz egyéb területein teljes érzéskiesés tapasztalható.

A szakvélemény szerint a felperes foglalkoztathatósága rehabilitációval helyreállítható, a foglalkozási rehabilitációhoz szükséges időtartam 36 hónap.

II. A felperes jövedelempótló kártérítési járadék iránti igényét 2010. július 1. napjától kezdődően terjesztette elő a lejárt és folyamatos járadékok megfizetése iránt.

A felperesnek a káreseményt megelőző egy évben elért jövedelme a 24/F/1. számú irat alapján tett, alperes által nem vitatott tényelődás szerint havi bruttó 151.065 forint volt.

Ehhez képest jövedelme aMunkaügyi KözpontKirendeltségének határozataiban megállapított álláskereső járadék, illetve álláskereső segély összegeire csökkent, majd az arra való jogosultság megszűnését követően, miután a felperes rokkantsági nyugdíj megállapítása iránti kérelmét elutasította, aKormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatósága, a szakértői bizottság véleménye alapján a felperes részére 2011. december hó 5-től december 31-ig havi 27.000 forint rendszeres szociális járadékot, 2012. január 1. napjától havi 32.550 forint rehabilitációs ellátást állapított meg.

A felperes a balesetet követő ellátásainak jogcímét ésösszecszerűségét okiratokkal bizonyította, így bizonyított a perben a káreseményt követő jövedelemvesztés is.

III. A felperes a másodfokú eljárásban a bizonyítandó tényekre történt kioktatását követően csatolta az iratokhoz a ...Munkaügyi Központ Kirendeltségének határozatát az álláskeresőként való nyilvántartásba

vételéről (Pf.6/f/2), a kirendeltséggel kötött álláskeresési megállapodást (Pf.6/F/3) és igazolta, hogy a megállapodás alapján a megjelenési kötelezettségének eleget tett (6/F/4).

A felperes a másodfokú eljárásban meghallgatott tanúk vallomásával bizonyította, hogy a munkaügyi központtal kötött megállapodáson túl saját maga is próbált képzettségének, végzettségének és egészségi állapotának megfelelő munkahelyet találni, mindezek azonban eredményre nem vezettek.

A fenti bizonyítékokat értékelve a másodfokú bíróság úgy ítélte meg, hogy a felperes a tőle elvárható kárenyhítési kötelezettségének eleget tett, így bizonyította a jövedelempótló kártérítési járadék jogalapjának harmadik feltételét is, azt, hogy keresetvesztesége nem neki felróható okból áll fenn.

A Ptk.357.§ (1) bekezdése szerint a balesetet szenvedett személy keresetveszteségét (jövedelemkiesését) általában a balesetet megelőző 1 évben elért rendszeres kereset (jövedelem) havi átlaga alapján kell meghatározni. Ha az említett idő alatt a keresetben (jövedelemben) tartós jellegű változás állott be, csak a változás utáni kereset (jövedelem) átlagát lehet figyelembe venni. A (2) bekezdés értelmében, ha a balesetet szenvedett személy munkabére a balesetkor rendszeres jellegű és határozott összegű volt, ezt kell a keresetveszteség megállapításánál figyelembe venni.

A felperes által 24/F/1. alatt csatolt igazolólap tanúsága szerint a felperes munkaviszonyának megszűnése időpontját megelőző 4 naptári negyedévben elért jövedelem alapján számítható átlagkeresete bruttó 151.065 forint volt. A perben az alperes nem tette vitássá, hogy ez a havi átlagkereset megfelel a felperes balesetet megelőző 1 évben elért rendszeres jövedelme havi átlagának, így a másodfokú bíróság az igazolólap alapján havi bruttó 151.065 forintot fogadott el, mint a keresetveszteség számításának alapját.

A felperes által az iratokhoz csatolt 24/F/2. sz. számfejtési adatok szerint a 2010. november 9-től 2011. november 8-ig terjedő időszakban a felperes összesen bruttó 779.619 forint álláskeresési járadékban és álláskeresési segélyben, a Pf.6/F/8. alatt csatolt 22-14467/2011/0013. számú, aKormányhivatal Nyugdíjbiztosítási Igazgatóságának határozat szerint a 2011. december 5-től december 31-ig terjedő időszakra 27.000 forint rendszeres szociális járadékban, míg 2012. január 1-től 36 hónapra havi 32.550 forint rehabilitációs ellátásban részesült, illetve részesül.

A baleseti járadék alapjául szolgáló átlagkereset meghatározásáról és a járadék számítási módjáról szóló 1/2006.(V.22.) PK vélemény szerint

I. a baleseti járadék alapjául szolgáló átlagkereset meghatározásánál a keresetet (jövedelmet) a nyugdíjjáradék mellett a magánnyugdíj pénztári járulékkal és tagdíjjal az egészségbiztosítási járulékkal és a munkavállalói járulékkal csökkentett összegben kell figyelembe venni;

II. a munkáltató kártérítési felelőssége alapján kifizetésre kerülő baleseti járadék kiszámításánál figyelembe kell venni azt a társadalombiztosítási ellátást, amelyre való jogosultság a káreseménnyel összefügg. Tekintettel arra, hogy a baleseti járadék személyi jövedelemadó köteles bevételnek minősül, ezért a járadék alapjául szolgáló valamennyi összeget bruttóított számítással kell figyelembe venni.

A fentiek szem előtt tartásával a másodfokú bíróság a felperes keresetveszteségének lejárt és folyamatos összegét az alábbi számítás szerint határozta meg:

A felperes által 2005. december 5-től december 31-éig kapott rendszeres szociális járadék 27.000 forintos összege bruttósítva 32.143 forint.

2012. január 1-től 2013. június 30-áig terjedő időszakban a felperes 18x32.550 forint, azaz 585.900 forint rehabilitációs ellátásban részesült, amely bruttósítva 697.500 forint.

Így a felperes által 2010. november 9-től 2011. november 8-áig felvett álláskeresői járadék és álláskeresői segély bruttó 779.619 forintos összege, a 2001. december 5-től december 31-ig felvett rendszeres szociális járadék bruttó 32.143 forintos összege és a 2012. január 1-től 2013. június 30-ig felvett rehabilitációs ellátás bruttó 697.500 forintos összege összesen a 2010. november 9-től 2013. június 30-ig terjedő időszakra bruttó 1.509.262 forint ellátást jelent.

A felperes maga sem vitatta az alperesnek azt a tényállítást, hogy a felperes munkaviszonyának megszűnését követő 8 hónapra végkielégítésben részesült, amelynek havi összege bruttó 151.065 forint volt.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a végkielégítés is olyan jövedelemnek számít, amelyet a felperes keresetvesztésének számításánál figyelembe kell venni, hiszen a végkielégítés tényére tekintettel a munkaviszony megszűnését követően keresetvesztés a felperesnél nem volt megállapítható, így a Ptk.356.§ (1) bekezdésében írt második feltétel a végkielégítéssel érintett időszakban nem teljesült. A keresettől eltérően ezért a felperes jövedelemkiesésének ténye 2011. március 1. napjától állapítható meg.

A felperes által a 151.065 forintos bruttó jövedelem alapján elérhető jövedelem bruttó, járulékokkal csökkentett összege

2011. március 1-től december 31-ig 1.246.286 forint,

2012. január 1-től december 31-ig 1.477.416 forint,

2013. január 1-től június 30-ig 738.708 forint,

2011. március 1-től 2013. június 30-ig összesen 3.462.410 forintot lett volna.

Ezt az összeget csökkentve a felperes által felvett ellátások 1.509.262 forintos bruttó összegével, a felperes hátralékos keresetvesztése 1.953.148 forint.

A felperes 2013. július 1-től 2014. december 31-éig terjedő időszakra járó folyamatos jövedelempótló kártérítési járadékának kiszámításakor a másodfokú bíróság figyelembe vette, hogy 1 hónapra 151.065 forintos bruttó jövedelem járulékokkal csökkentett bruttó összege 123.118 forint, amelyet csökkenteni kell a felperes részére jelenleg és 2014. december 31-ig folyósított és folyósítandó havi 32.550 forintos rehabilitációs ellátással, így erre az időszakra a folyamatos jövedelempótló kártérítési járadék összege járulékokkal csökkentve bruttó 90.568 forint, míg 2015. január 1-től havi 123.118 forint.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a Pp.253.§ (2) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét fellebbezett részében a rendelkező részben írtak szerint változtatta meg.

Az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatása és a részben sikeres felperesi fellebbezés folytán változtatta meg a másodfokú bíróság az elsőfokú perköltség viselésére vonatkozó elsőfokú ítéleti rendelkezéseket. Az elsőfokú pertárgyérték 5.523.628 forint volt. A felperes keresetét 5.188.372 forint erejéig teljesítette a

bíróság, így a felperes 94%-ban lett pernyertes. A pervesztességi arányoknak megfelelően a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján emelte fel ezért a másodfokú bíróság az alperest terhelő állam által előlegezett szakértői díjat és a Pp.81.§ (2) bekezdésére is figyelemmel a felperesnek megállapított a marasztalási összeg után fizetendő elsőfokú perköltséget.

A másodfokú eljárásban a felperes fellebbezésének pertárgyértéke 2.812.780 forint volt, amelyből a felperes fellebbezése 1.477.416 forint erejéig vezetett eredményre, amely 52%-os pernyertességet eredményezett számára. A felperes fellebbezése folytán feljegyzett fellebbezési eljárási illeték 225.000 forint volt, amelynek pervesztességéhez igazodó részét, azaz 108.000 forintot köteles a per tárgyi illeték-feljegyzési jogos voltára tekintettel viselni a felperes. Az ezt meghaladóan a felperes fellebbezésével kapcsolatban feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket, valamint az alperes sikertelen fellebbezésével felmerült feljegyzett eljárási illetéket az alperes illetékmentességére tekintettel a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján az állam viseli.

A felperes fellebbezése kapcsán a pernyertesség-pervesztesség aránya megközelítőleg egynelő, ezért e tekintetben a másodfokú bíróság úgy rendelkezett, hogy mindegyik fél a saját költségét viseli. Az alperes sikertelen fellebbezése folytán a felperes jogi képviselőjét a 32/2003.(VIII.22.) IM rendelet 3.§ (2) és (5) bekezdése, valamint 4/A.§-a alapján megillető ügyvédi munkadíj 47.625 forint, amelynek viselésére a Pp.81.§ (1) bekezdése alapján az alperes köteles.

Pécs, 2013. június 20.

Dr. Zóka Ferenc s.k. a tanács elnöke, Dr. Hrubai Adrienn s.k. előadó bíró, Dr. Kutasi Tünde s.k. bíró